

התאחדות מגדלי בקר בישראל מודיעה בצער

על פטירתו של חברנו

שמחה ידידיה ז"ל

שהלך לעולמו ביום שישי יח בתשרי, ג' דחיה"מ סוכות תשס"ב בקיבוצו סעד שבנגב המערבי, לאחר שבועות של מחלה ממנה לא קם. עד לאחרונה הוא היה חבר ועדת הביקורת של ההתאחדות והוא יחסר לכולנו.

ההתאחדות וחבריה משתתפים בצער המשפחה ובאבל של החברה והקהילה בה חי ופעל שמחה ז"ל ושולחים להם את תנחומינו.

10 באוקטובר, 2001

למשפחת ידידיה היקרה,

שלום רב,

בחמשת שנות הכרותי עם שמחה ז"ל לא יצא לי להכיר את משפחתו. רק לפני כחודש עוד תפסתי אותו במפעל, החלפנו כמה מילים וברכות לפני ראש השנה. לא העלתי בדעתי שאלה היו למעשה, מילות פרידה! הבוקר מיד בתום החג צלצלתי ל"סיפן" ושאלתי לשלומו ואז קיבלתי את הבשורה הקשה. אין מילים בפי, ואני בטוח שאני מבטא את תחושותיהם של כל חברינו בהתאחדות מגדלי בקר. האובדן גם בשבילנו הוא עצום. שמחה היה לנו חבר מסור, חרוץ ועוד ועוד... הסלתקותו החטופה וללא שום איתותי מצוקה מקשה עוד יותר את הפרידה. החלל הריק שנותר אצלנו מעלה תהיות, האם יש עוד בנמצא מי שימלא חסר כזה של איש מדור הנפילים? הלוואי שכך...

מרכינים ראש, אבלים וכואבים

ולכם שלא תדעו עוד צער.

ישראל גלברמן, יהודה לפיד, בועז גלבוע

חברי ועדת ביקורת

התאחדות מגדלי בקר

ב"ה ה' דחוף"מ סוכות תשס"ה

באנו להיפרד היום ממך שמחה מורי, רבי ומיודעי

לפני כארבעים שנה ואני נער בגיל ההתבגרות, סוער, תופס, תועה ומחפש דרך, מגיע הנה כאילו באיזו יד מכוונת, נשאב לתוך הרפת ולתוכה של משפחת ידידיה. מתקבל בחום ובאהבה. מיד מרגיש בבית. מאז דרכינו אינן נפרדות, בכל אשר אלך, אתה נמצא לידי, מלווה אותי, מדריך אותי.

נולדת בגרמניה בעיירה אַשׁוּוֹגָה, להורים הרב צבי־אופה ששימש כרב מחוזי ולאמך הרבנית חוה־אומה.

תולדות חיך ומגילת מעשיך מבטאים זרם מתמיד ובלתי פוסק של נפש פעילה, תוססת, מעורבת בכל שטח ובכל עניין. אישיותך היתה בנויה מרבדים שונים. מצד אחד היית חרוץ, דייקן, קפדן, הולך בכל הכוח, בלי בושה וצניעות במה שהאמנת וחשבת שצריך להיות ולקרות. מאידך – היה בך חוש הומור ושובבות. ניגודים אלה באישיותך, הם שריתקו את הסובבים אותך והפכו אותך להיות חבר ורע לכל כך הרבה אנשים מכל שדרות הציבור. מבוגרים, צעירים, אנשים מבחוץ, גרעיני נח"ל והכשרות, ועוד ועוד.

מעטים החברים כאן שעברו מכלול כה מגוון של שרות הציבור. בשנת 1938 עלית ארצה עם הוריך והיית במחזור הראשון של כפר הנוער הדתי בכפר חסידים. ב־1940 הצטרפת לקבוצת עלומים-סעד שישבה בנתניה. לפי דרישת מוסדות היישוב, התגייסת לצבא הבריטי ב־1941... עד השחרור ב־1946. התחלת את עבודתך ברפת בהרצליה בתחילת קריירה מלאת השגים. כיהנת כמרכז במשך כשש שנים. חזרת לרפת בסערה, תוך כדי מעבר והכנסת הרפת מעבודת ידיים למכון חליבה מסוג הטנדם הידוע. שימשת כמרכז הענף במשך קרוב ל־15 שנה עד 1971 שבה העברת את המושכות לידיים צעירות. עברת לשמש כסדרן עבודה.

קצת לאחר פרוץ מלחמת יום הכיפורים, שבה פעלת ביחידה לאיתור נעדרים ולא אשכח את פגישתינו באמצע המדבר ואתה עייף ויגע, מזיע וצרוב, אתה מתחיל לעבוד בהתאחדות מגדלי הבקר, מטפל בייצוא מבכירות ונוסע עימן לטורקיה, בולגריה ועוד. במקביל לפעילותך בהתאחדות, שימשת גם כיו"ר ההנהלה של "השירות להזרעה" בדרום, ולאחר מכן חבר בוועדת

הביקורת של ההתאחדות, ועדה יוקרתית שבה מכהנים מטובי וותיקי הענף ונסיעותיך לקיסריה עם מרכז הענף הצעיר הנוכחי, שימש לו כמקור ומודל לחיקוי, גאווה, עידוד ועזר להמשך הדרך. ב־1981 הצטרפת לצוות ההקמה של מפעל סייפן שבו עבדת עד ימיך האחרונים כמעט. כמו תמיד, נתת את נשמתך ומרצך הבלתי נלאה. עבדת משמרות, מעורב בישיבות הצוות, מציע הצעות ייעול, פותר בעיות, מפשר ומגשר בין חילוקי דעות, אם מקצועיים ואם אישיים. ידעת בגילך להשתלב בעידן הקידמה והשלטת על המחשב במהירות. קשריך עם העובדים השונים, בני משק צעירים, חברים ותיקים, שכירים, עובדי מעבדה, שחלק גדול זה מקרוב באו ונקלטו בארץ, היו לשם דבר, הערכה והערצה בפי כל. והשיא הברור והבלתי ניתן לערעור, הוא קבלת ציון ותעודה מידי נשיא המדינה להיותך עובד מצטיין.

בצד העבודה ידעת והיית גם תלמיד חכם ומעורב בחיי הרוח. השתתפת והיית פעיל בשיעורי הגמרא הן בשבת בבקר והן באמצע השבוע, תמיד ידעת להוסיף משהו שונה, לחדד ולהעמיק ותקופת־מה גם העברת שיעורי פרשת שבוע לקהילה בין תפילת קבלת שבת וערבית. פעלת ותרמת בכל תחומי הוועדות הן החברתיות והן המשקיות־כלכליות. השתתפתך באסיפות החברים ובשנים האחרונות גם במועצה היו לשם דבר וציון.

תקופת מחלתך האחרונה, התגברה בפרוס הימים הנוראים ובערב ראש השנה לפני כשבועיים אני פוגש אותך בשביל בואכה חדר האוכל רכוב על הטוסטוס עם בגדי עבודה, מסרב להשלים עם המחלה, ואתה עוצר ויורד ורגליך מדשדשות בכבדות ברצפת הבטון ובחיוך המאד מיוחד שלך משתהה, מעיף בי מבט וכאילו מסכם: "אַלֶס אֵין אַוֶרְדֶנוֹגֶג?" ואני עונה כהרגלי: "יֵא מֵיין לִיבֶר פֶּרוֹיֶנֶד".

ולמחרת היום, הראשון של ראש השנה עוד עלית לתורה, ברכת אשר בחר בנו... ונתן לנו תורת אמת בקולך הצרוד, לחצנו יד, העפת מבט ושאלת... מה קרה...!?

ערב שבת, חול המועד סוכות, החג שבו מצוות השמחה היא המרכזית והמהותית, נלקחת מאיתנו שְׂמֵחָלָה ופגמת את שמחת החג. ואין קולע ומתמצת יותר את מסכת חייך מאשר מאמרו של קוהלת שקראנו אתמול: "וראיתי כי אין טוב מאשר ישמח האדם במעשין כי הוא חלקו, כי מי יביאנו לראות במה שיהיה אחריו".

תהה נשמתך צרורה בצרור החיים.

יצחק שהם
קיבוץ סעד